

PŘÍLOHA POUTNÍKA

Ročník I

Listopad 1997

OHLÉDNUTÍ ZA VZPOMÍNKOU NA ZESNULÉ

**MOTTO: ANASTÁZ OPASEK
MRTVÝ**

**Již nemluvíš
a přece svědčíš
o tom, co bylo**

**úsměv je vrytý do tváře
a bílé čelo spočetlo vrásky
let štěstí, něhy, bolestí,
součet jsou léta uplynulá,
ohlasy krve, ticha rozjímání,
vše vykresleno ve tváři
s neměnným pohledem,
úsilí života je sečteno
a odpočíváš v Boží dlaní
jak ptáče chycené
Ptáčníkem.**

**Čas není omezen
již přešel do věčnosti,
do doby bez hodin
zvon zvoní, přetíná ticho,
to ticho tvého mlčení,
nemluvíš s námi,
ale s někým Jiným
za oponou času.**

Do našich dnů se pomalu vplížil sychravý podzim se svými studenými větry, padajícím listím a prvními mrazíky.

V těchto „ubřečených“ listopadových dnech mnohé z nás stále častěji přepadá smutek, nostalgie a vzpomínky na ty, kteří odešli, aby se už nevrátili, odešli, aby v našich srdcích a modlitbách zůstávali stále s námi.

V takových okamžicích si mnozí z nás plněji uvědomí svoji vlastní nicotnost v nekonečném Stvořitelově díle. Ptají se po smyslu života, po jeho cestách a cílech. I přesto bychom si však měli uvědomit, že každý z nás dostal od Boha svůj úkol, který by se měl snažit za svého života splnit. A tak jako se rodičů či nadřízených ptáme po úkolech tohoto dne, nezapomeňme se ptát Boha po úkolech „tohoto“ života.

Na tomto místě se přenesu o několik měsíců nazpět. Klečím v jen velmi slabě osvětleném kostele Panny Marie na Mariánské hoře. Je noc před Mariánskou poutí letošního roku. Pater Pavel ukončil svůj úvod k noční adoraci, utichly zpěvy i kroky odcházejících a já se pomalu odpoutávám od reality, abych mohla pocítit onu nekonečnou Boží přítomnost. V prvních okamžicích letí k Nebi obyčejné, prostě lidské výkřiky - přívál starostí, problémů, bolestí a obav z budoucnosti. Čas však není nějak omezen a tak se postupně okruh

modliteb rozšiřuje. Teď, zpětně mi to připomíná kruhy, které se po vhození kamene do vody šíří na hladině. Postupně se ztišují, srdce začíná bít pravidelně, dech se uklidnil. Cítím se najednou lehká, plná síly a energie. Tu noc jsem poznala, co to znamená naslouchat Bohu s otevřeným srdcem. Ta noc se zařadila k nejsilnějším duchovním zážitkům mého života.

Přála bych vám všem, aby modlitby za ty, kteří se v této době zodpovídají Bohu ze svých skutků, byly zároveň výzvou: „Bože, ukaž mi cestu k Tobě, abychom jednou spočinuli ve Tvých dlaních.“

(Mach)

KALENDÁŘ

So 6.12. - ve 14 hod.	Mikulášská besídka s nadílkou v Orlovně v Dolní Čermné. Pro děti jsou připraveny zajímavé hry a soutěže a pochopitelně tradiční setkání se sv. Mikulášem.
Po 8.12. – v 17 hod.	Literární pásmo „ Bože, vyslyš modlitbu mou “ ve farním kostele v Dolní Čermné
So 13.12.	Adventní duchovní obnova naší farnosti. Duchovní den povedou Otcové redemptoristé z Králík. Duchovní obnova začne již v pátek po večerní mši svaté a v sobotu bude pokračovat třemi promluvami a příležitostí ke sv. zpovědi. Bližší informace budou ještě včas oznámeny.
Ne 14.12. – ve 14 hod.	Vánoční koncert v evangelickém kostele v Horní Čermné. Účinkuje chrámový sbor sv. Václava z Lanškrouna.
Ne 14.12. – v 15 hod.	Vánoční koncert dětí ze Slatiny nad Zdobnicí a skupiny Chorus Coronae z Kostelce nad Orlicí v Orlovně v Letohradě na Orlici.
Út 16.12. – v 17 hod.	Vánoční pěvecký koncert v kostele sv. Jiří v Dolní Čermné. Účinkuje známý dětský sbor „ Petrklíč “ z Letohradu.
Ne 21.12. – v 17 hod.	Vánoční pásmo koled a básniček pod vánočním stromem na náměstí v Dolní Čermné spojené s charitativní sbírkou. Účinkují děti z Dolní Čermné. Bude to jediný den tzv. „ Koledování pod vánočním stromem “.
Ne 21.12.	Koncert pěveckého sboru Gymnázia Žamberk ve Verměřovicích
St 24.12. – ŠTĚDRÝ DEN ve 24 hod.	Slavná půlnoční mše sv., při níž kostelní sbor v Dolní Čermné provede Českou vánoční mši od Jana Jakuba Ryby „ Hej mistře ! “

K ZAMYŠLENÍ

„VZÁCNÁ“ NÁVŠTĚVA

Dovolte mi, abych vám popsal příhodu, kterou možná někteří z vás již také zažili.

Jednoho říjnového odpoledne zazvonil někdo u dveří našeho domu. Když jsme je otevřeli, stála před námi velice dobře oblečená, silně nalíčená, neznámá žena, která držela v ruce balíček neznámého obsahu. Ještě než jsme se stačili návštěvnice na cokoli zeptat, začala povídat. O tom, že je v nesnázích, potřebuje autem vycestovat do Polska a zbavit se určitého zboží, jehož proclení by pro ni bylo velice drahé a proto by nám jej levně prodala. Jednalo se podle jejího tvrzení o zboží „vysoké kvality“ - koženou (ve skutečnosti koženkovou) bundu a sadu příborů stěží identifikovatelného původu. To vše, jen pro nás, za pouhých 6 000 Kč. Udělali jsme chybu a začali vyjmenovávat důvody bránící nám v takovém nákupu. Jedním z nich byla také poznámka, že takovou částku v hotovosti u sebe právě nemáme. Bez mrknutí oka snížila protřelá obchodnice požadovanou částku o téměř 2 000 Kč. Až dosud se tato situace vyvíjela podle scénáře, který vy s podobnou zkušeností asi znáte.

„Naše“ obchodnice měla přichystané překvapení. Ve chvíli ticha, kdy jsme se zamysleli nad způsobem, jakým neznámou návštěvnici korektně vykázat z domu, vysunula zpod své halenky řetízku s křížkem a medailonem zobrazujícím Pannu Marii. Její argumentaci vedenou od této chvíle v tónu nutné pomoci věřících potřebným bližním, přerušilo až rázné odmítnutí. S ulehčením jsme za ženou zavřeli dveře.

Tato paní mi silně připomněla kupce „šmelící“ v Božím domě, jak je známe z evangelia. Je na nás, abychom těmto svým „bratrům a sestrám“ zručně manipulujícím naší důvěrou a bezostyšně narušujícím naše soukromí, řekli své jasné **NE** a tím alespoň takto omezovali pole jejich působnosti a zbavovali církve jako takovou ošklivých nálepek v očích svých sousedů, kteří se k církvi nehlásí a mají možnost k pohledům na ni

pouze zvenčí. Myslím, že vůbec není snadné vysvětlit někomu, o co vlastně šlo, když u jejich domu zastavil „bavorák“, z něho vystoupili dobře oblečení lidé, nabízeli drahé zboží nevalné kvality, mávali přitom křížky a odvolávali se na nutnost křesťanské pomoci bližnímu.

Věcně a rázně takového člověka odmítnout je nejen občanským právem, ale vzhledem k našim skutečným bližním v církvi a mimo ni i povinností.

(RM)

DUŠIČKOVÉ VZPOMÍNÁNÍ

Je Dušiček. Vzpomínala jsem u hrobů na hřbitově. Doma čtu z evangelia o Zacheovi. Musím přitom myslet na maminku. Často svoji malou postavu srovnávala se Zacheem, „neboť byl postavy malý“. Jistě prožívala i ostatní slova z Písma, kde Ježíš láskyplně říká: „Zachee, pojď rychle dolů, dnes musím zůstat v Tvém domě“.

Co všechno můžeme vyčíst ze života svých rodičů!

Maminka říkávala, že za dar víry máme děkovat i našim předkům v rodě. Myslím, že bychom si toho měli hodně vážit.

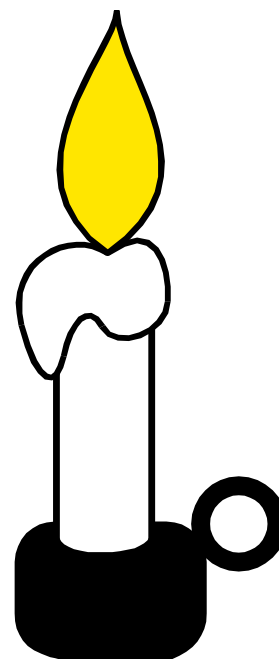
Maminčino výchovné působení na děti bylo stálé, při každé příležitosti, v každém čase. Vzpomínám si, jak nám už dospělým dávala různá přirovnání, která byla známkou jejího chápání a prožívání víry v celém jejím životě. Shovívavost v posuzování bližních jsem jednou od ní slyšela takto: „Kdyby nás Bůh soudil tak, jak soudíme my lidi, bylo by to pro nás moc přísné. Neodpouštěl by nám tolik, ale odsoudil by nás“.

Její jemné chování vyjadřoval i vztah k její tchyni. Vztah ohleduplného a klidného života těchto dvou žen byl oboustranný. Jednou maminka projevila radost z toho, jak se dobře snášejí „pod jednou střechou“. Babička jí na to odpověděla, že se říká, když se snacha s tchyní dobře shodnou, budou sedět v nebi na zlaté stolici.

Můžeme se tedy od našich předků mnohému učit, jak chápat smysl a cíl života. Jsme na světě pouhými poutníky. V životě nemůžeme obsáhnout vše, co nás zajímá, i když je to lákavé. Starosti, práce, povinnosti dokáží člověka během jeho života pozvolna i oprošťovat od lpění na pozemských věcech. Člověka přepadá stesk, který je zřejmě potřebný, aby se mohl připravit na cestu, která vede k radosti, k Bohu. Poznáváme a přicházíme do doby, kdy se člověku čas nachyluje. Smutek a stesk, to je také touha. Kež je nám dána od Boha pomoc ke statečnosti v těchto chvílích. Vzpomínám na svoji babičku, která mne jednou, tehdy mladou ženu, překvapila svojí obavou a úzkostí. Ve svém stáří se zamýšlela, jak obstojí na věčnosti, před Bohem. Bylo pro mne těžké ji povzbudit. Vzpomněla jsem si však na maminku, která mi vyprávěla následující:

Nějaký čas, než zemřel děda, se ho maminka při posluze zeptala, co si myslí, kam se po smrti dostane. Jeho odpověď byla celkem vzato, připravená: „Milá Anno, tak hodný jsem nebyl, abych mohl hned do nebe, a tak zlý, abych šel do pekla, snad také ne. Tak si myslím, že do očistce.“ To mi pomohlo babičku uklidnit. Připomněla jsem jí její snahu žít spravedlivě a zbožně. Jistě nesla i životní kříže.

(Marta Faltusová)

ÚSMĚVY

Stáňa jde domů, bláto až za ušima, mamka se zlobí, ale on se brání: „No taks mně měla říct, že to nemám dělat a já bych poslech.“

Vnouček Vojta se vyptává babičky: „Kde bydlej ježibaby? V lese. A co tam dělaj? Čarujou a strašej lidi. A to seš ty babi?“ A babička honem vysvětluje: „Ne, ježibaby lítaj na koštěti a já jsem přijela autobusem.“

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

NA STŘECHU STARÉHO KONTINENTU (DOKONČENÍ Z MINULÉHO ČÍSLA)

Z chaty ve výšce 3817 m odcházíme přibližně v 8 hodin. Pěšina vyšlapaná ve sněhu stoupá zpočátku mírně a zvedat se začíná až po chvilce chůze. Krátké přestávky nutné pro odpočinek využíváme pro rozhlížení se po našem blízkém i vzdálenějším okolí. Poblíž nás stojí několik metrů vysoká a několik desítek metrů dlouhá ledová stěna. Ve větší vzdálenosti vidíme bílou čepicí pokrytý hřeben vedoucí k vrcholu Aig. du Bionnassay a panoráma měnící svoji podobu s každým výškovým metrem. Překonáváme horizont poblíž vrcholu Dôme du Goüter (4304 m) a rázem se ocitáme v mracích. Viditelnost se snižuje na pouhých několik málo metrů. My však doufáme, že nám počasí bude přát a vítr oblačnost rozfouká. To se po chvilce skutečně děje a obloha nad námi mění barvu ze šedé na jasně modrou. Svah mírně klesá a chůze po něm připomíná nedělní vycházku u nás doma. Přicházíme do menšího sedla, kde stojí několik stanů a odtud prudce stoupáme k nejvýše položené „chatě“ pod vrcholem. U plechové boudy posazené na šedém skalisku vyčnívající z sněhu, která se honosí názvem chata Vallot (4362 m) zastavujeme, abychom si odpočinuli před poslední etapou výstupu.

Krájíme chléb s tvrdým sýrem, kouskem salámu a okurkou. Tento „oběd“ zapíjíme ochucenou vodou a požitkářsky ukusujeme sušenky a kousky čokolády. Čeká nás přibližně dvouhodinový pochod vedoucí po několika hřebenech, na nichž je množstvím nohou vyšlapána pěšina široká pro jednoho člověka. Chůze těmito místy připomíná pohyb po hřebenu střechy, jejíž stěny sahají do značné hloubky. Proto si pod podrážku bot nasazují mačky jejichž několikacentimetrové hroty poskytují potřebnou jistotu při chůzi po sněhu. Další pojistkou proti nechtěnému uklouznutí je horolezecké lano, kterým se navazují na Zdenka. Tímto způsobem můžeme pomoci jeden druhému. Stejně se zajišťují také Pavel s Irenou a pomalu vyrážíme dosáhnou svého cíle.

Po několika desítkách kroků však zastavujeme a zhluboka dýcháme. Opět se dáváme do pohybu a zjišťujeme, že další postup již nebude tak rychlý a plynulý. Se Zdenkem se domlouváme na taktice, kterou si zvolíme pro zbytek výstupu. Po každých padesáti krocích zůstáváme stát a zdá se nám, že naše těla mají spotřebu mnohem většího množství vzduchu, zde chudšího na kyslík. Uklidníme se a můžeme pokračovat dál. Procházíme přes zmiňované hřebeny, vychutnáváme pohledy

z jejich svahů a potkáváme několik sestupujících lidí. Jestliže je můjme právě na hřebenové pěšině, zasekneme co nejhluběji cepíny a ukročíme opatrně z pěšiny do svahu tak, aby sestupující mohl pokračovat po pěšině. Poděkováním nám jsou úsměvy a pokynutí hlavou. Prudké stoupání přechází v táhlý oblouk, jehož vrcholu dosahujeme, a já se tázavě obracím na Zdenka, který jde několik kroků za mnou. Přesto, že má čepici nasazenou hluboko do čela a značnou část obličeje chráněnou před větrem, jehož poryvy cítíme i přes teplé oblečení, vidím jeho široký úsměv. „Tak jsme to dokázali“, slyším, jak na mě křičí. Následujících několik vteřin, snad následkem uvolnění napětí a díky emocím nevíme jestli se smějeme, nebo nám z očí vyhrknou slzy. Nakonec jsme se „chlapsky“ ovládli. Mé hodinky ukazují 12:24. Po několika minutách přicházejí Pavel s Irenou. Všichni společně teď prožíváme chvíle radosti z toho, že se nám podařilo dosáhnou cíle bez větších potíží. Tyto příjemné okamžiky narušuje situace, která naše vítězné „tažení“ mění v menší drama. Pavlovi sjíždí po zmrzlém svahu jedna teleskopická hůl, o kterou se při výstupu opíral a ihned potom jako následek rychlých pohybů jimiž se snažil k holi dostat, také fotoaparát. Bylo by určitě nepříjemné absolvovat sestup pouze s jednou holí, ještě horší ztrátu by znamenalo zničení naexponovaného filmu. Jako již několikrát i nyní máme štěstí. Pavlovi se daří obě věci zachránit. Po půlhodině strávené na vrcholu Mont Blancu začínáme sestupovat.

Návrat k chatě Tete Rousse, tj. místu kde jsme měli postavené stany, byl, přesto že se na nás projevovala únava z výstupu, poměrně klidný. Cítili jsem již značnou zátěž organismu způsobenou rychlým překonáním osmnáctiset výškových metrů nahoru a dolů během 18 hodin, řídkým vzduchem a nemilosrdně pálicím sluncem. Po více než hodinové přestávce na chatě Aig. du Goüter jsme po 19. hodině nastoupili do stěny, abychom se po nepříjemném traverzu zmiňovaným sněhovým žlebem silně unaveni uložili do spacáků k zaslouženému spánku.

Příští den, v pondělí, před polednem jsme sbalili stany, naplnili batohy a sestoupili, tentokrát jinou cestou, podél ledovce Bionnassay k městečku Les Houches.

Čím pro mě vlastně byla tato dovolená zvláštní? Určitě nejen atraktivitou a exotikou míst, které jsem navštívil, ale také možností poznat odlišnou mentalitu lidí, jejich otevřenost, upřímnost, snahu

pomoci. Dalo by se snad říci, že nám bylo umožněno zahlédnout alespoň odraz lidskosti a krásy francouzské duše. To se projevovalo nejen na horských stezkách, kde snad každý zdraví každého, ale také ve městě, kde nám poštovní úřednice půjčila svoji telefonní kartu, abychom si mohli zavolat domů a nevzala si od nás ani frank. Po návratu domů ve mně dlouho přetrvávaly dobré pocity z možnosti poznat krásnou část země, lidi ale i hranice svých možností a utvrzení se ve faktu, že člověk musí někdy podstoupit určitá rizika, aby se mu samozřejmě s Boží pomocí podařilo něčeho dosáhnout. Během několika situací se nám potvrdilo, že těžkosti které nás právě trápily za nás jakoby vyřešil v náš prospěch někdo jiný. Ať už se

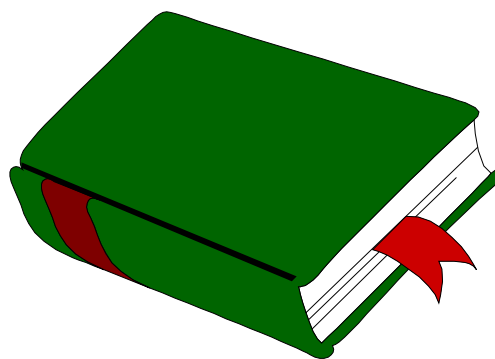
jednalo o riskantní výstupy skalní stěnou při cestě na vrchol Mont Blancu, ztrátu peněženky jednoho z nás, která se našla za příjemných okolností druhý den nebo vyhnutí se následkům silné průtrže mračen, která nás zastihla jedné noci poblíž švýcarského Luzernu a silně připomínala naše záplavy. Snad byla v našem přístupu ke splnění svého cíle určitá míra pokory k dílu Stvořitele a naše sebevědomí a troufalost nepřesáhly hranici, která by pro nás mohla být nebezpečná. Tento příspěvek nechce být oslavou nějakého „výkonu“. Tento příspěvek chce být pokusem o popis cesty na nejvyšší horu Evropy a částečně také pocitů, které ve mně tento výstup zanechal.

(RM)

BŮH JE SVRCHOVANÝ VLÁDCE

Žalm 92

Hospodin kraluje, oděl se velebností,
oděl se Hospodin, opásal se mocí.
Dal světu základ, že nezakolísá.
Pevný je trůn od pradávna, jsi od věčnosti.
Zdvihají se řeky, Hospodine,
zdvihají řeky svůj hlas,
zdvihají řeky svůj hukot.
Mocnější než hukot mořských vod,
mohutnější než mořský přívál,
mocný je na výsosti Hospodin.
Tvé výroky jsou nejvýš spolehlivé,
tvému domu přísluší svatost,

Hospodine, vládneš nad veškerým stvořením, nad dílem svých rukou, vše co jsi stvořil je dokonalé a bezvadné.

Kraluješ nad všemi světy, celým vesmírem a mléčnými drahami.

Kraluješ kosmu, jenž od pradávna je podnoží tvého trůnu.

Hospodine, kraluješ nad nekonečnem i věčností.

Tvou velebnost hlásá majestát nebetyčných hor,
hlásá ji i líbeznost zelených údolí a nížin.

Svou moudrost jsi vložil každému tvoru,
aby zachoval svůj rod a naplnil Zemi.

Člověku jsi dal svou podobu a svobodu ducha.

Svou tvůrčí moc jsi mu propůjčil, aby svou prací zveleboval tuto Zemi, jíž jsi dal dobrý základ.

Nedal jsi člověku schopnosti, aby ji ničil a ohrožoval.

Nedal jsi mu sílu, aby vybíjel tvorstvo.

Nedal jsi mu vědomosti, aby škodil člověku a zabíjel ho.

Nedal jsi mu právo, aby zabíjel svůj plod.

Nedal jsi mu smysly, aby proti tobě a tvé dobrotě a lásce jak hladina řek nezdvíhal svůj odpor.

Hříšná pýcha a rouhavá sebejistota řítí se jak mořský příboj proti skále víry.

Jak dravé vlny ji chce neustálými příboji zloby narušit, zničit ji a ponořit pod vlny nenávisti.

Ohlušit a přehlušit tvůj hlas svědomí světa.
 Hospodine, jsi naše pevná skála, jsi tvrdý hrad, jsi naše útočiště.
 Jsi naše výsostná naděje v naději světa.
 Tvá sláva je vyšší nad všechny hory světa.
 Hospodine, jsi pevnější nad všechny skály světa.
 Jsi mocnější nad všechny vody světa.
 Pevně tvá pravda odolává příboji tvých nepřátel.
 Jsi všemocný a mohutnější nad přival hříchů celého světa.
 Pomluvy a nánosy špíny tě nemohou snížit, ani zakrýt tvou výsost.
 Hospodine jsi pevný a nezdolný, jsi nezničitelný.
 Tvoji nepřátelé se o tebe roztrhají jako mořský příboj o skalní útesy tvé všemohoucnosti.
 Slovo tvého Syna - Slova nepřemůže žádné lidské slovo.
 Slovo tvého Slova je svaté a spolehlivé.
 Slovo tvého Slova je pravdivé a neměnné.
 Slovo tvého Slova je věrné a věčné.
 Slovo je Pravda, v němž je Život.
 Jemu přísluší sláva, čest, moci a dík na věčné časy.
 Sláva Bohu Otcí, který nás stvořil ke svému obrazu.
 Sláva Bohu Synu za výkupnou oběť.
 Sláva Bohu Duchu svatému, posvětiteli a dárci všech milostí a darů.
 Sláva Bohu Trojjedinému po všechny časy až na věky.
 Amen. Aleluja.

(js)

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

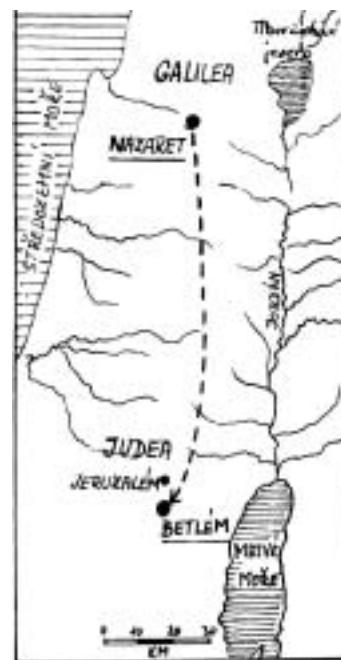

Za okny už panuje zima a my stojíme na prahu adventu. Právě dnes slavíme první adventní neděli a na věnci z chvojí svítí první svíčka. V rozzářených dětských očích lze snadno přecítit už nyní to veliké těšení na vánoce. Na chvíli, kdy znějí vánoční písně a koledy, voní cukroví, všude vládne tajemné kouzlo, pohoda a klid. Věřím, že i ti nejmenší z vás určitě už víte, že advent je doba očekávání. Doba, kdy se připravujeme na oslavu Ježíškova narození.

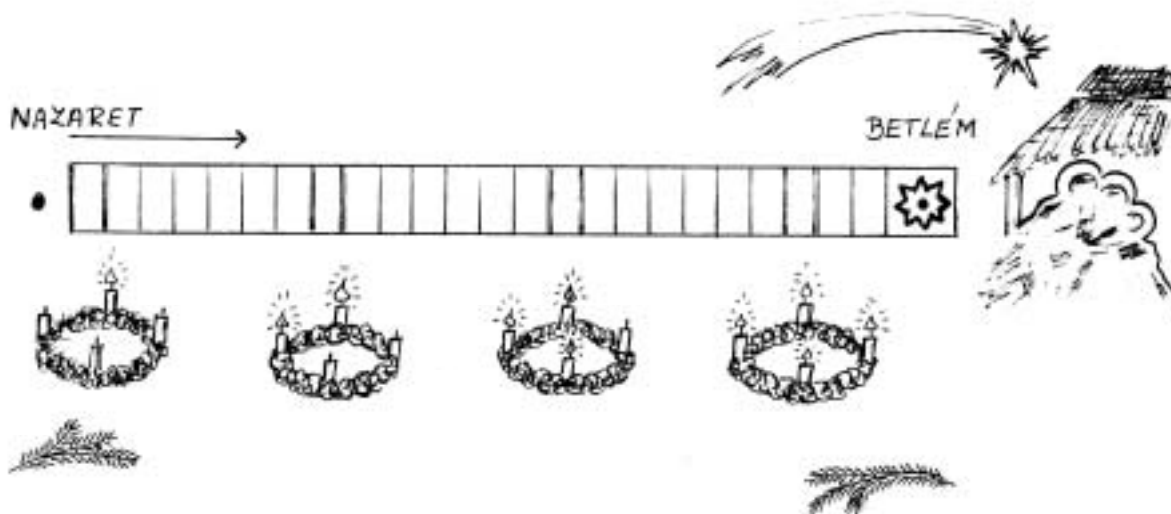
Mnohé děti mívají adventní kalendáře. Každý den jedno malé překvapení, aby bylo dobře vidět, kolik dní ještě do vánoc zbývá. Když je otevřeno překvapení poslední a kalendář je prázdný - vánoce už stojí za dveřmi. Já jsem si

pro vás připravil něco trochu jiného. Je to „velké adventní putování“. Ale nebojte se, zvládnete to úplně všichni. Než se do toho dáme, trochu se vrátíme v čase, skoro o 2000 let, a podíváme se do Galileje do města Nazareta. Tam v chudém domku skromně žijí snoubenci Maria a Josef. Protože bylo vyhlášeno sčítání lidu, každý se musel nechat zapsat ve městě, z něhož pocházel. I Josef s Marií, která čekala dítě, se vydal na dalekou cestu do Judska do města Betléma.

Naše putování povede stejnou cestou - tedy z Nazareta do Betléma. Na obrázku je symbolicky vyznačen každý den adventu jako jeden úsek. Na vás teď bude, abyste si denně vyznačili místo našeho putování. Jestli zvolíte barevné vyplňování, značky nebo cokoli jiného, nechám už na vaši fantazii. Ale teď ještě to

nejdůležitější. Současně s tím, jak budeme putovat do Betléma, připravujeme svá srdce, aby byla čistá a bylo v nich místo pro Ježíška. Pokusíme se být hodní a poslušní a každý den, než si označíme úsek cesty, poprosme Pána Ježíše za všechny nemocné děti na celém světě.

Minule jsem slíbil, že si řekneme více o „pracovním růženci“. Teď je ta správná chvíle. Pokud se snažíte o jeho naplnění, pokračujte, protože to bude určitě krásný dárek, který můžete malému Ježíškovi předat, až doputujete do Betléma a pokleknete tam u jeslíček.

(OTAZNÍČEK)

Pro starší:

„Advent je doba čekání. Víc se stmívá, je víc zima. Člověk se loučí se vším tím, co znal jako světlo, teplo a volnost. Teď je spoutáván. Ale může se vracet do sebe. A v sobě hledat krásu očekávání, která člověku dává mnoho. Čekání je příležitostí, jak se těšit ze života na život!“

To bylo několik z mnoha myšlenek Jiřího Reinsberga o adventu.

První neděli adventní začíná velmi kouzelná a poetická doba, doba naděje. A také tato neděle zahajuje celý nový liturgický rok.

Před vánocemi se člověk doma snaží vše co nejlépe připravit, zbavit se nejdřív všeho, co překáží, a pak přichystat to, co je vhodné. Snažme se totéž udělat i se sebou samým, každý ve svém srdci. Když na tom budeme pracovat každý den, nejenže nádherně vyplníme advent, ale uchystáme i my Pánu Ježíši dárek v podobě našeho čistého otevřeného srdce.

A teď ještě něco k zamyšlení na dlouhé večery:

- 1) Uvědomujeme si, že advent je právě to, v čem celý život žijeme? Protože totiž pořád na něco čekáme!
- 2) A jak ve svém životě zvládáme všechna ta nejrůznější čekání?

(já)

PŘÍLOHA POUTNÍKA, LISTOPAD 1997

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun

☎ 0467 / 52 31 59